

NORA
ROBERTS
SLEUTEL
TOT DE
WIJSHEID

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2004 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Key of Knowledge*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2014 HarperCollins Holland
Vertaling: Angela Knotter
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design / iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0084 8
ISBN 978 94 027 5507 7 (e-book)
NUR 302
Eerste druk februari 2018

Originele uitgave verschenen bij The Berkley Publishing Group, New York

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Dana Steele had zichzelf altijd beschouwd als een flexibele, ruimdenkende vrouw, die beschikte over een alleszins redelijke dosis geduld, verdraagzaamheid en humor.

Niet iedereen zou het misschien met deze beschrijving eens zijn. Maar ach, wisten zij veel?

In één maand tijd was haar leven, geheel buiten haar eigen schuld, volledig uit koers geraakt. Bovendien was ze op zo vreemd en onbekend terrein terechtgekomen, dat ze het hoe en waarom zelf ook niet kon verklaren.

Ze probeerde zich er echter voorbeeldig in te schikken, toch? Manmoedig had ze geaccepteerd dat Joan, de onsympathieke directeur van de bibliotheek, haar eigen aangetrouwde nichtje naar voren had geschoven voor een promotie, ten koste van kandidaten die beter gekwalificeerd, betrouwbaarder, intelligenter en vooral ook een stuk leuker waren geweest. Had ze dat niet geslikt en was ze niet gewoon haar werk blijven doen?

En toen er door die volkomen onverdiende promotie elders bezuinigd moest worden, en een zekere beter gekwalificeerde werknemster uren en salaris had moeten inleveren, had ze toen de weerzinwekkende Joan en de irritant pedante Sandi tot moes geslagen?

Nee, dat had ze niet gedaan. Wat maar weer eens bewees hoe goed Dana haar emoties onder controle had.

Toen die gierige uitzuiger van een huisbaas van haar ongeveer op hetzelfde moment dat haar inkomen drastisch omlaag was gegaan de huur had verhoogd, had ze toen haar handen om zijn kippennek gelegd en geknepen tot zijn kraalooigjes uitpuilden?

Wederom had ze blijk gegeven van een zelfbeheersing die heroïsche proporties begon aan te nemen.

Dat had wellicht een beloning op zich kunnen zijn, maar Dana gaf de voorkeur aan iets tastbaarders.

Wie echter ooit was komen aanzetten met de dooddouner dat er voor ieder raam dat sloot, ergens anders wel weer een deur openging, had nog nooit met Keltische goden te maken gehad. Dana's deur was niet gewoon opengegaan, maar simpelweg uit de sponningen geblazen.

Zelfs na alles wat ze had gezien en gedaan, alles waarvan ze de afgelopen vier weken deel had uitgemaakt, was het nog moeilijk te geloven dat ze nu, op de achterbank van de auto van haar broer gepropt, weer de steile, kronkelende weg naar het imposante stenen huis op Warrior's Peak op reed.

Naar wat daar op haar wachtte.

Het regende en waaide niet, zoals tijdens die eerste rit hiernaartoe. Die had ze toen gemaakt naar aanleiding van die hoogst intrigerende uitnodiging van Rowena en Pitte, een uitnodiging die slechts aan haar én twee andere vrouwen was gestuurd. Ook was ze deze keer niet alleen, en bovendien wist ze nu precies wat haar te wachten stond.

Ze klapte de laptop open die ze had meegenomen en las de samenvatting die ze had gemaakt van het verhaal dat ze bij haar eerste bezoek aan Warrior's Peak had gehoord.

De jonge Keltische god die voorbestemd is koning te worden valt voor een mensenmeisje tijdens zijn traditionele verblijf tussen de stervelingen. (Zoiets als onze *spring break*, zeg maar.) De ouders van de knaap knijpen een oogje toe, laten de regels voor wat ze zijn en staan hem toe zijn meisje mee te nemen door wat wordt genoemd het Gordijn der Dromen, of het Gordijn der Hogere Machten, naar het domein van de goden.

Sommige goden vinden dit prima, andere zijn pislank.

Oorlog, strijd, gekonkel en intriges zijn het gevolg.

De jonge god wordt koning, zijn mensenvrouw koningin, en ze krijgen drie dochters.

Elk van de dochters – halfgodinnen dus – heeft een speciale gave, een speciaal talent. Bij de eerste is dat kunst of schoonheid, bij de tweede kennis of waarheid, en bij de derde moed of heldhaftigheid.

De zussen hebben een hechte, gelukkige jeugd, blablabla, en groeien uit tot jonge vrouwen, onder het waakzame oog van de lerares en de stoere krijger die door hun vader, de koning, zijn aangesteld.

Lerares en krijger worden verliefd op elkaar, wat de aandacht enigszins van de dochters afleidt.

Intussen smeden slechteriken snode plannen. Die moeten niets hebben van hele of halve mensen in hun verheven wereldje, al helemaal niet in machtsposities. Duistere krachten komen in actie. Een wel heel boosaardige tovenaarsfamilie (waarschijnlijk familie van Joan) neemt de leiding. Terwijl de lerares en de krijger helemaal opgaan in elkaar, wordt er een vloek uitgesproken over de dochters. Hun ziel wordt gestolen en opgesloten in een glazen kistje, de zogenaamde Kist der Zielen, dat alleen geopend kan worden met drie sleutels, die door mensenhanden worden omgedraaid. Hoewel de goden weten waar de sleutels te vinden zijn, kunnen zij de betovering niet verbreken en de zielen dus niet bevrijden.

De lerares en de krijger worden verbannen naar de andere kant van het Gordijn der Dromen, naar de wereld van de stervelingen. Daar worden in iedere generatie drie vrouwen geboren die de sleutels zouden kunnen vinden, en die een einde zouden kunnen maken aan de vloek. De lerares en de krijger moeten die vrouwen opsporen, en hun de keus geven de zoektocht te aanvaarden of te weigeren.

Om de beurt hebben de vrouwen één maanomloop de tijd om een sleutel te vinden. Als de eerste daarin niet slaagt, is het einde oefening. En volgt er een sanctie: allemaal raken ze een niet nader genoemd jaar van hun leven kwijt. Als het de eerste wel lukt, neemt nummer twee het stokje over, en zo verder. Aan het begin van de vier weken krijgen ze een irritant cryptische aanwijzing, de enige hulp die de lerares en de krijger de drie uitverkoren vrouwen mogen geven.

Als de zoektocht tot een goed einde is gebracht, kan de Kist der Zielen worden geopend en kunnen de Dochters van Glas worden bevrijd. En de drie vrouwen krijgen ieder als beloning een miljoen knisperende dollars.

Een mooi verhaal, dacht Dana, tot het tot je doordrong dat het geen verhaal was, maar de werkelijkheid. Tot het tot je doordrong dat jij een van de drie vrouwen was die waren uitverkoren om dat glazen kistje te ontsluiten.

Dan werd het op zijn zachtst gezegd bizar.

Als er dan ook nog eens een duistere, machtige, tovenaargod aan te pas bleek te komen, Kane genaamd, die er alles aan deed je missie te laten mislukken, en je dingen liet zien die er niet waren – en je dingen níét liet zien die er wél waren – werd het helemaal nogal een hachelijke toestand.

Er was echter ook veel goeds uit voortgekomen. Die eerste avond had ze twee bijzonder interessante vrouwen ontmoet, en al snel had het gevoeld of ze elkaar hun hele leven al kenden. Zozeer zelfs, dat ze nu met zijn drieën een bedrijf aan het opzetten waren.

En een van hen was voor haar broer de liefde van zijn leven gebleken. Malory Price, de georganiseerde ziel met het hart van een kunstenaar, was niet alleen een tovenaar met een paar duizend jaar ervaring te slim af geweest, maar had ook nog eens de sleutel gevonden, het slot geopend en een man aan de haak geslagen.

En dat allemaal in nog geen vier weken.

Dat moesten Dana en hun derde vriendin, Zoe, nog maar voor elkaar zien te krijgen. Nou ja, dacht Dana, Zoe en zij zouden in ieder geval niet van hun heilige missie worden afgeleid door romantische verwickelingen. Bovendien had zij geen kind om zich zorgen over te maken, zoals Zoe.

Nee, Dana Steele was zo vrij als een vogel in de lucht. Niets zou haar ervan weerhouden recht op haar doel af te gaan.

Als zij de volgende was die aan slag was, kon Kane zich beter maar schrap zetten voor een paar loeiharde ballen.

Niet dat ze iets tegen romantiek had, dacht ze, uit het raampje kijkend naar de bomen die als een vage massa voorbijgleden. Ze was dol op mannen.

Op de meeste mannen dan.

Ze was zelfs ooit verliefd geweest op een van hen, miljoenen jaren geleden. Uiteraard was dat toe te schrijven geweest aan een jeugdige dwaasheid. Inmiddels was ze een stuk verstandiger.

Jordan Hawke was dan misschien een paar weken geleden, tijdelijk, naar Pleasant Valley teruggekeerd, en hij was zich dan misschien met de zoektocht gaan bemoeien, maar van Dana's wereld maakte hij absoluut geen deel meer uit.

In haar wereld bestond hij niet. Behalve dan in fantasieën waarin hij lag te kronkelen van de pijn als gevolg van een of ander vreselijk ongeluk, of een slopende, verminkende ziekte.

Jammer dat haar broer Flynn zo'n beroerde smaak had dat hij Jordan tot vriend had verkozen. Al kon ze niet anders dan bewondering hebben voor zijn loyaliteit, aangezien hij en Jordan en Bradley Vane al sinds hun kinderjaren maatjes waren.

En op de een of andere manier was zowel Jordan als Brad bij de zoektocht betrokken. Zolang die duurde, had ze geen andere keus dan zich daarmee te verzoenen.

Op het moment dat Flynn aanstalten maakte om door de open-

staande ijzeren hekken naar binnen te rijden, zakte ze een beetje onderuit en boog ze haar hoofd zo, dat ze kon opkijken naar een van de stenen strijders die de toegang tot het huis bewaakten.

Groot, knap en gevaarlijk, dacht Dana. Van dat soort mannen had ze altijd gehouden... zelfs wanneer het standbeelden waren. Ze kwam weer overeind, maar liet haar lange benen op de bank liggen. Dat was voor haar de enige manier om comfortabel achter in deze auto te zitten.

Ze was een lange vrouw, met de rijzige gestalte van een amazone, wat die stenen strijder ongetwijfeld zou hebben aangestaan. Met haar vingers kamde ze haar lange, bruine lokken. Sinds Zoe, de op dit moment werkloze kapster en Dana's kersverse beste vriendin, het had geknipt en er highlights in had gemaakt, viel het in het goede model – en hoefde zij er eigenlijk niks meer aan te doen. Nonchalant naar buiten krullend. Dat scheelde haar 's ochtends weer tijd, wat ze bijzonder kon waarderen, aangezien ze geen ochtendmens was. Bovendien stond het kapsel haar erg goed, en dat streelde uiteraard haar ijdelheid.

Haar ogen, die diep donkerbruin waren, bleven rusten op de sierlijke, maar enigszins willekeurig op elkaar gestapelde massa zwarte stenen... het huis op Warrior's Peak. Het was deels kasteel, deels vesting, deels fantasie, zoals het zich daar op de top van de heuvel aftekende tegen de glasheldere donkere hemel.

Achter de vele ramen straalde licht, maar toch, zo veronderstelde Dana, gingen er nog veel geheimen schuil in het duister.

Al zevenentwintig jaar, haar hele leven, woonde ze in het dal beneden, en al die jaren was ze gefascineerd geweest door de Peak. Het donkere silhouet dat zo hoog boven het pittoreske stadje uit torende had voor haar altijd iets uit een sprookje geleden. En dan niet uit het liefste en onschuldigste sprookje...

Vaak had ze zich afgevraagd hoe het zou zijn daar te wonen, door al die kamers te dwalen, buiten achter de borstwering te lopen of uit een van de torens naar beneden te kijken. Om daar zo hoog te wonen, in

verheven afzondering, omringd door imposante heuvels, de prachtigste bossen letterlijk voor de deur.

Nu ging ze zo verzitten dat ze met haar hoofd tussen de hoofden van Flynn en Malory uitkwam. Zo'n verdomd mooi stel samen, dacht ze. Flynn met zijn bedrieglijk relaxte houding. Malory met haar behoefte aan orde. Flynn met zijn kalme groene ogen, Malory met haar sprekende helderblauwe. Mal, die er altijd voor zorgde dat haar hele outfit een stijlvol geheel vormde, en Flynn, die al blij was als hij twee dezelfde sokken kon vinden.

Ja, besloot Dana, ze waren voor elkaar gemáákt. Ze beschouwde Malory inmiddels als een zus, met dank aan de omstandigheden en het lot. En was Flynn destijds niet op een soortgelijke manier haar broer geworden, doordat haar vader al die jaren geleden met zijn moeder was getrouwd?

Toen haar vader ziek was geworden, had ze heel veel aan Flynn gehad. Eigenlijk hadden ze best vaak steun gezocht bij elkaar. Toen de artsen haar vader hadden aangeraden naar een warmer klimaat te verhuizen. Toen Flynn's moeder de verantwoordelijkheid voor de Valley Dispatch aan Flynn had overgedragen, en hij de uitgever was geworden van de lokale krant van een plattelandsstadje, in plaats van te gaan voor een droombaan als verslaggever in New York.

Toen de jongen van wie ze had gehouden, haar had gedumpt.

Toen de vrouw met wie hij van plan was geweest te trouwen, hém had gedumpt.

Altijd hadden ze elkaar gehad... door dik en dun waren ze er voor elkaar geweest. En nu hadden ze allebei, ieder op hun eigen manier, Malory. Een mooie manier om de cirkel rond te maken.

'Nou,' zei Dana, haar handen op hun schouders leggend. 'Daar gaan we weer.'

Met een glimlachje draaide Malory zich naar haar om. 'Zenuwachtig?'

'Valt wel mee.'

'Het wordt Zoe of jij vanavond. Hoop je dat jij wordt gekozen?'

Dana haalde haar schouders op, de lichte kriebel in haar buik negerend. ‘Ik wil gewoon verder. Ik begrijp niet waarom we die hele ceremonie weer door moeten. We weten toch al wat de bedoeling is?’

‘Hé, wel gratis eten, hè?’ merkte Flynn op.

‘Dat is prettig, ja. Zou Zoe er al zijn? Dan kunnen we ons gelijk storten op wat Rowena en Pitte ook maar uit het land van melk en honing hebben gehaald, en gáán met die banaan.’

De auto stond amper stil of Dana was er al uit. Met haar handen op haar heupen bleef ze even naar het huis staan kijken, terwijl een oude man met een wilde bos grijs haar toegesnelde kwam om de sleutels aan te pakken.

‘Misschien dat jij niet nerveus bent,’ zei Malory, haar arm door die van Dana stekend, ‘maar ik wel.’

‘Waarom? Jij hebt je ei al gelegd.’

‘Het is nog steeds iets van ons allemaal.’ Ze keek omhoog, naar de witte vlag met het sleutelsymbool, die van de toren wapperde.

‘Gewoon positief blijven denken.’ Dana haalde eens diep adem. ‘Klaar?’

‘Als jij dat ook bent.’ Malory stak een hand naar Flynn uit, en met zijn drieën liepen ze op de enorme deuren af, die al voor hen openzwaaiden.

Daar stond Rowena, in een zee van licht. Haar lange haar glansde en stak vurig af tegen het lijfje van een hemelsblauwe fluwelen jurk. Ze verwelkomde hen met een glimlach om haar lippen en een warme glinstering in haar exotische groene ogen.

Edelstenen fonkelden aan haar oren, om haar polsen, aan haar vingers. Aan een lange, gevlochten ketting die bijna tot aan haar middel reikte, hing een kristal zo helder als water en zo groot als een babyvuistje.

‘Welkom.’ Haar stem was zacht en muzikaal, en er leek iets in door te klinken van bossen en grotten waarin je elfen zou kunnen tegenkomen. ‘Ik ben zo blij dat jullie er zijn.’ Ze stak haar handen naar Malory

uit, boog zich toen naar haar over om haar op beide wangen te kussen. 'Je ziet er fantastisch uit, alsof het heel goed met je gaat.'

'Jij ook. Altijd.'

Nu pakte Rowena, met een zacht lachje, Dana's hand. 'En jij dan. Mmm, wat een schitterend jasje.' Ze liet haar vingers over de mouw van verrukkelijk soepel leer glijden. Intussen ging haar blik echter weer naar buiten, naar de plek achter Dana. 'Hebben jullie Moe niet meegenomen?'

'Het leek me niet de juiste gelegenheid voor een grote, onhandige hond,' verklaarde Flynn.

'Voor Moe is het altijd de juiste gelegenheid.' Rowena ging op haar tenen staan om een kus op Flynn's wang te drukken. 'Beloof me dat je hem de volgende keer wel meeneemt.' Ze gaf Flynn een arm. 'Kom, dan gaan we gezellig naar de salon.'

Ze liepen de majestueuze hal met de mozaïekvloer door en betraden, via de gewelfde ingang, een royale ruimte, warm verlicht door een hoog opblaaïend vuur in de enorme haard en de vlammetjes van tientallen witte kaarsen.

Pitte stond bij de schoorsteenmantel, in zijn hand een glas met daarin iets amberkleurigs. De koene wachter aan de poort, dacht Dana. Hij was lang, donker, gevaarlijk knap, en zijn elegante, zwarte pak kon niet verhullen hoe gespierd en getraind zijn lichaam was.

Het was niet moeilijk je hem voor te stellen in wapenrusting, een zwaard in zijn hand. Of op een groot zwart paard, zijn cape wapperend in de wind.

Toen ze binnenkwamen, neeg hij even hoffelijk zijn hoofd.

Net op het moment dat Dana iets wilde gaan zeggen, zag ze vanuit haar ooghoek iets bewegen. De glimlach verdween van haar gezicht, haar wenkbrauwen kropen naar elkaar en in haar ogen verscheen een geïrriteerde glans. 'Wat doet hij hier?'

'Hij,' zei Jordan, zijn glas naar haar heffend, 'is uitgenodigd.'

'Uiteraard.' Kalm duwde Rowena een glas champagne in Dana's

hand. ‘Pitte en ik zijn heel blij jullie hier allemaal vanavond bij ons te hebben. Doe alsjeblieft alsof je thuis bent. Malory, je móét me vertellen hoe het met je plannen voor de galerie gaat.’ Met zachte hand en nog een glas champagne leidde Rowena Malory naar een stoel.

Na één blik op het gezicht van zijn zus besloot Flynn dat het verre weg de verstandigste optie was achter hen aan te gaan.

Dana bleef echter staan waar ze stond. Ze nam een slokje van haar champagne, Jordan dreigend over de kristallen rand van haar glas aankijkend. ‘Jouw rol hierin is uitgespeeld.’

‘Misschien. Misschien ook niet. Hoe het ook zij, als ik een uitnodiging voor een etentje krijg van een mooie dame, en als die dame ook nog eens een godin is, neem ik die aan. Mooi dingetje.’ Met zijn vingers voelde hij even aan de manchet van haar jasje.

‘Handen thuis.’ Met een ruk trok ze haar arm terug, en ze pakte een hapje van een schaal. ‘Blijf uit mijn buurt.’

‘Ik sta toch niet in de weg?’ Zijn stem bleef vriendelijk, en hij nam traag een slokje uit zijn glas.

Hoewel Dana laarsjes met hakken droeg, was hij toch nog minstens een centimeter of vijf groter dan zij. Reden te meer om hem irritant te vinden. Net als Pitte had hij model kunnen staan voor een van de stenen strijders bij het hek. Hij was ruim één meter negentig, iedere vierkante centimeter van dat lange lijf even goed gelukt. Zijn donkere haar zou wel een knipbeurt kunnen gebruiken, maar dat lichtelijk krullende, lichtelijk slordige, lichtelijk te lange kapsel paste wel bij zijn sterke gezicht.

Hij was een knappe man – dat was hij altijd al geweest – met doorringende blauwe ogen onder zwarte wenkbrauwen, een lange neus, een brede mond, en krachtige trekken, die alles bij elkaar zowel bijzonder charmant als bijzonder intimiderend konden zijn, afhankelijk van hoe hij wilde overkomen.

Het ergste was nog, dacht Dana, dat er onder die keiharde schedel een uiterst snelle, scherpe geest schuilging. En een aangeboren talent

dat ervoor had gezorgd dat hij nog voor zijn dertigste een meer dan succesvol schrijver was geworden.

Ooit had ze gedacht samen met hem een leven te gaan opbouwen. In haar ogen had hij echter fortuin en roem verkozen boven haar.

En in haar hart had ze hem dat nooit vergeven.

‘Er zijn nog twee sleutels,’ bracht hij haar in herinnering. ‘Als je het belangrijk vindt die te vinden, zou je blij moeten zijn met alle hulp die je kunt krijgen. Van wie dan ook.’

‘Ik heb jouw hulp niet nodig. Ga dus gerust terug naar New York, wanneer je maar wilt.’

‘Ik ben van plan te blijven tot dit tot een goed einde is gebracht. Dat je het weet.’

Ze maakte een snuivend geluid, stopte toen nog een van die heerlijke hapjes in haar mond. ‘En wat schiet jij daarmee op?’

‘Wil je dat echt weten?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Het kan me echt geen moer schelen. Maar ik denk dat zelfs iemand met zo weinig gevoel als jij zich ervan bewust moet zijn dat jouw aanwezigheid in Flynn’s huis onze tortelduifjes daar wel een beetje in hun bewegingsvrijheid beperkt.’

Jordan volgde haar blik, zag Flynn en Malory dicht naast elkaar zitten, zag dat zijn vriend afwezig met de krullende uiteinden van haar blonde haar speelde. ‘Ook daar weet ik hoe ik niet in de weg moet lopen. Ze doet Flynn echt goed,’ voegde hij eraan toe.

Wat ze verder ook over Jordan kon zeggen – en dat was nogal wat – ze kon niet ontkennen dat hij oprecht van Flynn hield. Dus slikte ze haar bittere woorden in en spoelde de smaak ervan weg met champagne. ‘Ja, dat doet ze zeker,’ zei ze toen. ‘Ze zijn gewoonweg voor elkaar gemaakt.’

‘Ze wil niet bij hem intrekken.’

Verbijsterd keek Dana hem aan. ‘Hij heeft haar gevraagd bij hem in te trekken? Met hem te gaan samenwonen? En zij heeft nee gezegd?’

‘Niet precies. Maar mevrouw heeft een aantal voorwaarden gesteld.’

‘Zoals?’

‘Echte meubels in de woonkamer, en de keuken moet volledig op de schop.’

‘Je meent het!’ Hoewel Dana dat een hoogst amusant idee vond, stemde het haar tegelijkertijd een beetje sentimenteel. ‘Dat is Mal ten voeten uit. Vóór Flynn weet wat hem overkomt, woont hij in een heus huis, in plaats van in een gebouw met deuren en ramen en verhuisdozen.’

‘Hij heeft borden gekocht. Van die dingen die je moet afwassen, niet de variant die je in de vuilnisbak smijt.’

Nu won haar geamuseerdheid het, in haar wangen verschenen kuiltjes. ‘Het moet niet gekker worden!’

‘En messen en vorken die niet van plastic zijn.’

‘O, mijn god, voor je het weet heeft hij wijnglazen met steeltjes.’

‘Daar ben ik wel bang voor, ja.’

Een welluidende lach rolde van haar lippen, terwijl ze haar glas naar de rug van haar broer hief. ‘De hele mikmak.’

‘Dat heb ik wel gemist,’ mompelde Jordan. ‘Dit is de eerste keer dat ik je hoor lachen, dat ik je écht hoor lachen, sinds ik terug ben.’

Onmiddellijk verstrakte haar gezicht weer. ‘Dat had niets met jou te maken.’

‘Alsof ik dat niet weet.’

Voor ze nog iets had kunnen zeggen, kwam Zoe McCourt de kamer binnengestormd, op de voet gevolgd door Bradley Vane. Ze zag er nogal verhit, geïrriteerd en enigszins uit het veld geslagen uit. Als een sexy boself, dacht Dana, die een buitengewoon slechte dag achter de rug had.

‘Sorry. Sorry dat ik zo laat ben.’

Ze droeg een kort, nauwsluitend zwart jurkje – met lange, al even nauwsluitende mouwen – waarin haar slanke maar mooi gevormde lichaam prachtig uitkwam. Haar glanzende, zwarte haar was kort en recht geknipt, met een lange pony, die nog eens extra de aandacht vestigde op haar amberkleurige ogen.